

Alex Amengual

Anar a pescar a Cala Figuera

Català

Hi ha una llarga tradició de pintar la mar des de la vorera, a una distància prudent. Alex Amengual (Mallorca, 1970) fa feina més endins. A *Anar a pescar a Cala Figuera*, comissariada per Ana Serra a Sea Hall, la mar és alhora subjecte i matèria: l'acrílic diluït en aigua de la mar treta del port s'esquitxa i s'escampa damunt el paper així com la mar romp contra les roques de la cala. Llavors la xarxa fa la seva feina. Xarxes de pescadors del port — xarxes que encara fan feina — arrossequen i pitgen la pintura, i una xarxa fotografiada, transposada a la pantalla de serigrafia, s'imprimeix damunt cada mar acabada. La mateixa eina passa tres vegades per aquestes pintures: instrument del pescador, instrument del pintor i, a la fi, la imatge mateixa — perquè la xarxa és allà on l'home i la mar es troben. Cada obra és una sola calada, una sola pesca: no n'hi ha dues d'iguals.

Darrere aquestes mars hi batega un pensament més llarg. A *Corpus Terra* (2025), Amengual va moldre la terra de Sa Pobla, el seu poble, fins a fer-ne un pigment lligat amb una gota de la seva pròpia sang, i hi va imprimir l'empremta del seu propi cos: una meditació sobre la terra que ens alimenta i acull els nostres morts. Aquí aquest pensament es gira cap a l'aigua: la gent de la mar treu el seu aliment de la mateixa aigua a la qual lliura els seus morts. El sosteniment i la pèrdua comparteixen un sol element, i amb aquest element, literalment i materialment, són pintades aquestes obres. La terra davall, la mar entorn: la vida illenca, vista amb ulls d'illenc.